क्षयाय पृथिवीशानां सर्व्वमेतदकारणं। यदेतत् पार्थिवं सत्त्रं कृतं त्वयि दिवीश्वर।
न नारायणयुक्तोऽयं कार्य्यार्थः प्रतिभाति मे। न युक्तं जानता देव त्वया तत्त्वार्थदर्शिना।
देवदेव पृथिव्यर्थे प्रयोक्तुं कार्य्यमीदृशं। त्वं हि चक्षुष्मतां चक्षुः साध्यः प्रभवतां प्रभुः। १०५५
श्रेष्ठो योगवतां योगी गतिर्गतिमतामपि। देवभागान् गतान्दृष्ट्वा किं त्वं सर्व्वाग्रगो विभुः।
वसुन्धरायाः सह्यार्थमंशं त्वं नानुयुञ्जसे। त्वया सनाथा देवांशास्त्वन्मयास्त्वत्प्रचोदिताः।
जगत्यां सन्तरिष्यन्ति कार्य्याकार्य्यान्तरङ्गताः। तदहं त्वरया विष्णो प्राप्तः सुरसभामिमां।
तव सञ्चोदनार्थाय शृणु चाप्यत्र कारणं। ये त्वया निहता दैत्याः संग्रामे तारकामये।
तेषां शृणु गतिं विष्णो ये गताः पृथिवीतलं। पुरी पृथिव्यां मुदिता मथुरा नाम विश्रुता। १०६०
निविष्टा यमुनातीरे स्फीता जनपदायुता। मधुर्नाम महानासीत् दानवो युधि दुर्ज्जयः।
त्रासनः सर्व्वभूतानां बलेन महताऽन्वितः। तस्य तत्र महद्ग्रामीन्महापादपसङ्कुलं।
घोरं मधुवनं नाम यत्रासौ न्यवसत् पुरा। तस्य पुत्रो महानासील्लवणो नाम दानवः।
त्रासनः सर्व्वभूतानां बले महति तस्थिवान्। स तत्र दानवः क्रीडन्वर्षपूगाननेकशः।
सदैवतगणाल्लोकानुद्रासयति दर्पितः। अयोध्यायामयोध्यायां रामे दाशरथौ स्थिते। १०६५
राज्यं शासति धर्म्मज्ञे राक्षसानां भयावहे। स दानवो बलश्लाघी घोरं वनमुपाश्रितः।
प्रेषयामास रामाय दूतं परुषवादिनं। विषयासन्नभूतो हि तव रामरिपुश्च सः।
न च सामन्तमिच्छन्ति राजानो बलशालिनं। राज्ञा राजव्रतस्थेन प्रजानां शुभमिच्छता।
जेतव्या रिपवः सर्व्वे स्फीतं विषयमिच्छता। अभिषेकार्द्रकेशेन राज्ञा रञ्जनकाम्यया।
जेतव्यानीन्द्रियाण्यादौ तज्जये हि ध्रुवो जयः। सम्यक् वर्त्तितुकामस्य विशेषेण महीपते। १०७०
नयानामुपदेशेन नास्ति लोकसमो गुरुः। व्यसनेषु जघन्यस्य धर्म्ममध्यस्य धीमतः।
बलज्येष्ठस्य नृपतेर्नास्ति सामन्तजं भयं। प्रवृद्धैर्हन्यते सर्व्वः सहजैरिन्द्रियारिभिः।
अमित्राणां प्रियकरैर्म्मोहैरधृतिरीश्वरः। यत्त्वया श्रीकृते मोहात् सबलो रावणो हतः।
नैतदौपयिकं मन्ये महत्तत् कर्म्म कुत्सितं। वनवासप्रवृत्तेन यत्त्वया व्रतशालिना।
प्रहृतं राक्षसे नीचे नैष दृष्टः सतां विधिः। सतामक्रोधजा धर्म्मः शुभां नयति सद्गतिं। १०७५
यत्त्वया निहतो मोहाद्दूषिताश्चाश्रमौकसः। स एव रावणो धन्यो यत्त्वया व्रतचारिणा।
स्त्रीनिमित्ते हतो युद्धे ग्राम्यान्धर्म्मानवेक्षता। यदि ते स हतः सेह्य दुर्ब्बुद्धिरजितेन्द्रियः।
युध्यस्वाद्य मया सार्द्धं मृधे यद्यसि वीर्य्यवान्। तस्य दूतस्य तच्छ्रुत्वा भाषितं रूक्षवादिनः।
धैर्य्यादसम्भ्रान्तवपुः सस्मितं राघवोऽब्रवीत्। असदेतत्त्वया दूत भाषितं तस्य गौरवात्।
यन्मां क्षिपसि दोषेण वेदात्मानञ्च सुस्थितं। यद्यहं सत्पथे मूढो यदि वा रावणो हतः। १०८०
यदि वा मे हृता भार्य्या तत्र का परिदेवना। न वाङ्मात्रेण दुष्यन्ति साधवः सत्पथे स्थिताः।
जागर्त्ति च यथा देवः सदा सत्स्वितरेषु च। कृतं दूतेन यत् कार्य्यं गच्छ त्वं दूत माचिरं।